

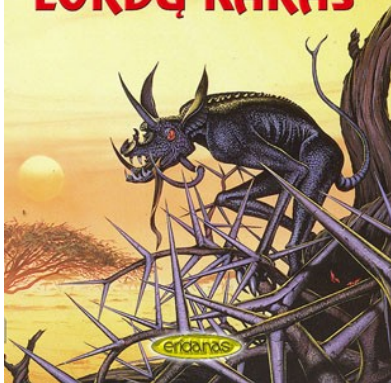

Pasaulinės fantastikos Aukso fondas

John Brosnan

PADANGIŲ LORDŲ KARAS

John Brosnan

PADANGIŲ LORDŲ KARAS

Mokslinis fantastinis romanas

Prieš daugelį šimtmečių Žemę nusiaubę
Genų karai pavertė mūsų planetą puvėsių,
maro, mutavusių gyvūnų ir kitokios
bjaurasties sąšlavynu. Daugmaž
pakenčiamai gyvena tik Padangių Lorduose
įsikūrę žmonės. Tačiau pasklido gandas,
kad, Padangių Angelo padedama, daugumą
Šiaurės Amerikos Lordų užgrobė Padangių
Moteris. Todėl "Islamo kardo" vadovaujama
Eurazijos orlaivių flotilė skrenda Antarktidon,
kur, pasak legendų, yra paslėptas Senojo
Mokslo lobynas. Galbūt, jį suradus, pavyktų
nugalėti Amerikos Lordus, išnaikinti
puvėsius bei mutavusius pelėsius. Galbūt...
galbūt net pasisektų nudobti ir
siaubingiausią genetinį mutantą - Šėtono
Ranką...

Iš anglų kalbos vertė BRONIUS BRUŽAS
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"
263 tomas. Serija įkurta 1990 m.

John Brosnan - WAR OF THE SKY LORDS
London, Gollancz, 1990

Copyright © by John Brosnan, 1989

Cover art copyright © by Frank Frazetta, 1994

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2003
Elektroninė versija © Knygute.lt, 2010

Prologas

Daugiau nei keturias tonas sveriantis žvėris dundėjo per puvėsių kraštą lyg tankas, lengvai išversdamas grybeliais aplipusius medžius. Seno, galingo sudėjimo padaro odą, išmargintą rauplėmis, raižė gausybė randų. Iš kai kurių vietų kyšojo nulūžusių strėlių strampgaliai. Tačiau amžius nedarė jokio poveikio jo gebėjimui judėti dvidešimties mylių per valandą greičiu.

Žvėris jautėsi alkanas. Tą dieną jis suėdė nesuskaičiuojamą daugybę gyvūnų, bet alkio neatsikratė. Dėl milžiniško energijos išsekimo jam nuolatos reikėjo maisto. Sukurtas taip, kad teiktų pirmenybę žmogaus kraujui bei mėsai, padaras galėjo ryti ir kitus gyvūnus, bet šie niekada iki galo nepatenkindavo jo gurmaniškų poreikių. Prabėgo ne viena savaitė nuo to laiko, kai žvėris paskutinį kartą ragavo žmogienos. Todėl dabar, savo jutimo organais užfiksavęs, jog apylinkėse atsirado žmonių, jis guviai driukė per puvėsiais nuklotą teritoriją.

Sustojęs padaras iškėlė masyvią galūnę su ypač jautriu uoslės organu ir prazondavo orą. Žvėris turėjo porą rudimentinių vizualinių senso-

rių ir keliolika ausų atitikmenų, išsibarsčiusių po visą kūną, bet labiausiai pasikliovė savo uosle. Taip, žmonės visai čia pat. Neilgai trukus jis pasieks savo tikslą.

Žvėris vėl nukurnėjo į priekį.

1

Nuo išorinio korpuso atsklido prislopinto, bet stipraus grybšnio garsai. Į modulį bandė įsibrauti kažkoks didelis padaras. Įdomu kas, pagalvojo Rinas. Kalmaras? Galbūt gigantiškas jūros kirminas? Garsas sustiprėjo, priversdamas vaikną susiraukti. Priešais įsitaisęs nieko nepaisantis elojus kaip paprastai svajingai šypsojosi, savo plačiomis rudomis akimis spinduliavo dvasingą, kupiną pasitenkinimo žvilgsnį. Jis sėdėjo ant pagalvėlės sukryžiuavęs kojas, visiškai nuogas. Per savo gyvenimą Rinas įprato matyti elojus neapsirengusius, tačiau jo akys vis vien kryo į lygų, vientisą pašnekovo tarpušakį. Ne pirmą kartą vaikas su pavydu žvelgė į belyčius elojų kūnus. Ši diena nebuvo išimtis.

Vėl pasigirdo čežėjimas. Dabar Rinas neabejojo, kad tai kalmaras. Įsivaizduojant, kaip kietas, chitininis gyvio snapas bergždžiai stengiasi

pralaužti išorinį korpusą, jam panižo labai sėsti į Žaislą ir išlindus laukan užmušti nelemtą padarą, tačiau vaikinai sutramdė savo įnorius, trokšdamas pratęsti pokalbį. Reikia išnaudoti palankią progą, nes elojų dėmesį retai kada pavykdavo prikaustyti ilgiau nei kelioms minutėms.

- Pelai, - tarė jis, - tūnodamas modulyje, aš garantuotai išprotėsiu. Man dvidešimt metų. Tai reiškia, jog gyvensiu dar maždaug šimtą aštuoniasdešimt. Nepratepsiu čia nė dviejų savaitių, jau nekalbant apie *tokį* laiko tarpą.

Elojus, vardu Pelas, pamėgino apdovanoti Rina liūdnu žvilgsniu, tačiau pastangos nuėjo perniek. Jis nepajėgė kovoti su nuolatinio pasitenkinimo ir džiaugsmo būseną. Kaip ir kiti elojai.

- Tu nesi įkalintas modulyje, - sušnabždėjo Pelas. - Turi Žaislą. Tau suteiktas leidimas juo nar-dyti vandenyno gelmėje, skraidyti, pakilti į sausumą, kur gali vaikščioti, kiek širdis geidžia...

- Kur nėra nieko, išskyrus sniegą, ledynus, dar kartą sniegą, pingvinus ir daugybę senovinių kasyklų. Man būtina pabendrauti su kitais žmonėmis. *Tikrais* žmonėmis, tokiais kaip aš!

- Tiek mokymo programos, tiek mes pasakojo-me tau, kas slypi išoriniame pasaulyje. Po Genų karų jis tapo pernelyg pavojingas. Tau čia sau-

giau, Rinai... - elojaus balsas nutyko. Dirstelėjęs į metalinių pakabukų grandinėlę, pritvirtintą prie žemų lubų, jis palaimingai nusišypsojo.

Suprasdamas, kad netrukus nebegalės susišnekėti su Pelu, vaikiną garsiau pareiškė:

- Aš noriu surizikuoti! Man čia ne vieta. Tu ir kiti elojai patys tai žinote. Man reikia būti su savais žmonėmis. Su *moterimis!* - na, štai, ir vėl jis sugrįžo prie nuvalkiotos temos.

Dar šiek tiek pavėpsojęs į žvangančius papuošalus, Pelas atsisuko į Riną.

- Mes suprantame tavo poreikius. Labai tave užjaučiame ir mielai sutiktume, kad tu modifikuotumeis, tačiau tokiai įvykių eigai jokių būdu nepritars Etinė Programa.

- Užjaučiate? - prunkštelėjo Rinas. - Niekam ne paslaptis, kad jūs, elojai, nejaučiate užuojautos arba kitokių emocijų jokioms gyvoms būtybėms, išskyrus save pačius.

Pelas kone nepastebimai gūžtelėjo savo siaurais vaikiškais pečiais ir šyptelėjo. Rinui magėjo stipriai užvožti elojui, bet vaikinukas suprato, jog neverta tuščiai švaistyti laiko. Porą kartų jau buvo juos aptalžęs ir sulaukęs bausmės iš Etinės Programos. Bjauriausia, kad elojų tai nė trupučio

nepaveikė. Kaip galima sužeisti arba priversti kentėti padarus, kurie nesugeba jausti nei skausmo, nei sielvarto?

Pasistengęs susitvardyti Rinas tarė:

- Paleiskite mane, Pelai. Suteikite man laisvę.

- Tu žinai, jog mes negalime taip rizikuoti.

Į kambarį įėjo dar vienas elojus, vilkintis kasdienę tuniką. Jis prisėdo šalia Pelo, savo identiško dvynio. Rinas nieku gyvu nebūtų jų atskyręs. Belytė būtybė tingiai nusišypsojo ir priglaudusi galvą prie Pelo peties pasakė:

- Jis atrodo nelaimingas.

- Taip, jis yra nelaimingas, - sarkastiškai atšovė Rinas, - ir nepaprastai trokšta išvykti iš šitų povandeninių namų, priklausančių kastruotiems lotosų mėgėjams.

Abu elojai įsmeigė į vaikiną savo miglotas akis. Pirmasis prabilo Pelas:

- Išoriečių likučiai jau seniai užmiršo apie šio modulio egzistavimą. Jei suteiktume tau laisvę, informacija apie mus ir Šangri La neišvengiamai pasklistų po pasaulį.

- Prisiekiu, kad niekam apie tai neprasitarčiau, - pažadėjo Rinas.

- Gal ir ne savo noru, bet jei pakliūtum į Padangių Lordų rankas, jie panaudotų... nemaloniais priemonėmis... - elojus vėl nutilo, aiškiai bandydamas prisiminti, ką reiškia žodis "nemalonus". - Taip, nemaloniais priemonėmis, - svajingai pratęsė Pelas, - kad būtų ištraukta informacija apie tavo kilmę.

- Aš turiu Žaislą. Jam negalėtų pasipriešinti nė vienas Padangių Lordas.

- Jei mašina sugestų, - įsiterpė kitas elojus, mandagiai nusižiovaudamas, - tu būtum bejėgis.

Rinas pajuto, kad jį užlieja gerai pažįstamo susierzinimo banga, kurią sukeldavo pastangos šnekėtis su elojais. Jau lengviau bendrauti su programomis, nors vaikinai kuo puikiausiai žinojo, kad jų projekcijų demonstruojamas žmogiškumas nėra tikras. Baisu pagalvoti, kad elojai vis dėlto buvo žmonės, nors juos ir Riną skyrė milžiniška emocinė praraja. Dėl šios priežasties jaunuolį dar labiau siutino nesėkmingi mėginimai su jais kalbėtis.

- Aš esu *vienišas!* - suriko Rinas abiem elojams.

Jie nudelbė vaikiną tais pačiais šiurpinančiais, abejingais žvilgsniais.

- Tu turi holografinių draugų, - pagaliau atsakė

Pelas. - Gali žiūrėti filmus, skaityti knygas.

- Man atsibodo plepėti su elektroniniais niekuomet neegzistavusių žmonių vaiduokliais. Aš perskaičiau visas bibliotekos duomenų banke įrašytas knygas. Kiekvieną filmą peržiūrėjau šimtus sykių. Žinau mintinai netgi kiekvieną senųjų dvimačių kadra. - Vienas iš mokslininkų, įkūrusių modulį, aiškiai dievino dvidešimtojo ir dvidešimt pirmojo amžiaus pradžios kino meną, todėl vietinėje filmotekoje netrūko vaizdajuosčių iš to periodo. Tiesą sakant, dauguma jų Rinui patiko - vaikas ypač mėgo 1938-ųjų "Robino Hudo nuotykius", - tačiau jis būtų mielai visko atsisakęs už galimybę pakeliauti po platųjį pasaulį.

Elojai daugiau nesiklausė. Jie sėdėjo suglaude galvas, plačiai pramerkę nieko neregintias akis, panirę į savo amžinąją nirvaną. Rinas piktai nusikeikė, pašoko ant kojų ir išdrožė iš kambario. Jei po ranka būtų pasitaikiusios durys, jaunuolis su džiaugsmu būtų jomis trenkęs. Liftu nusileido į apatinį modulio lygį, vos nenuspyręs kelyje pasipainiojusio pagalbinio voro formos mecho, patraukė koridoriumi, vedančiu link Žaislo doko.

Perlipęs artimiausio liuko slenkstį, Rinas atsidūrė prie trisdešimties pėdų ilgio, nutįsusio lašo pavidalo Žaislo, žvilgančio pilkšvu metaliniu at-

spalviu. Po žodinės komandos prasiskyrė durelės, ir jis įšliaužė į laivo vidų. Kai atsivėrė dar vienas, vidinis, liukas, jaunuolis įsirangė valdymo kabinoje. Atsisėdus minkštame krėse, jį apėmė pažįstamas saugumo jausmas - įsčių, kuriose Rinui niekada neteko buvoti, saugumo.

Po atitinkamų nurodymų doką pamažu užtvindė vanduo. Vaikinas pajuto, kaip plūduriuojantis Žaislas atsiskyrė nuo savo varžančių švartavimo si rėmų. Kai doko ir išorės slėgiai susilygino, atsidarė vidinis bei lauko liukai. Laivas pajudėjo į priekį, įveikdamas dvisluoksnį modulio korpusą, ir nugrimzdo į vandenų gelmės tamsą. Rinas žvilgtelėjo į radaro ekraną, akimis ieškodamas padaro, kurį šiek tiek anksčiau girdėjo braižant korpuso paviršių. Akustinių skenerių perduodami duomenys ekrane virsdavo optiniais signalais, tačiau iš daugybės jūros gyvių, plaukiojančių netoliese, vaikinas neaptiko nė vieno padaro, kuris būtų pakankamai didelis, kad galėtų sukelti tokį triukšmą.

- Lėtai apasuk ratą aplink modulį, - įsakė jis.

- Taip, Rinai, - atsiliepė Žaislo programa drąsiančiu, švelniu, gundančiu moterišku balsu. Lai-vui slenkant palei didžiulio sferinio modulio sienas, Rino žvilgsnis šokčiojo nuo radaro prie

optinių ekranų. Nors prie povandeninės buveinės buvo pritvirtinti galingi prožektoriai, jų spinduliai, šaudantys visomis kryptimis, tegalėjo įsiskverbti į amžinąją prieblandą netoliau kaip per keturiasdešimt pėdų. Jaunuolis nusprendė, kad medžioklės objektas jau pasišalino iš kaimynystės, kai radare blykstelėjo taškas, sparčiai artėjantis iš užnugario. Masyviam padaro kūnui susidūrus su Žaislu, šį kaip reikiant krestelėjo. Rinas pašoko savo krėslo diržuose ir nusijuokė.

- Aš perimsiu valdymą, - tarė jis laivui, nuo prietaisų skydo pagriebdamas plastikinį kamštelį.

- Nepatariu, - atsakė Žaislas. Užuoť paklausęs, jaunuolis įgrūdo kamštelį į lizdą, atsiveriantį už dešinėsios jo ausies, ir tokiu būdu tiesiogiai prisijungė prie kontrolinių laivo mechanizmų. Tą pačią akimirką jutiminė vaikino sistema išsiveržė iš kabinos vidaus, ir jis *tapo* Žaislu...

Rinas pajuto, kaip *jo* korpusą gniaužia čiuptuvai. Jokio skausmo - gana primityvūs laivo sensoriai tepajėgė perduoti dviejų ilgų bei rauplėtų kalmaro čiuptuvų spaudimą. Milžiniškas gyvis buvo ilgesnis net už Žaislą. Viena Rino vaizdo kamerų pakrypo į gigantišką, trijų pėdų skersmens kalmaro akį, į kurią žvelgiant, jo širdį nutvilkę

šaltas siaubas. Turbūt panašus jausmas apimtų, jei spoksotum į nuožmaus dievo akį...

Atsikratęs pagarbios baimės, Rinas leidosi užvaldomas įprasto pasibjaurėjimo šiais padarais. Kalmaro snapui grybščiojant Žaislo korpusą, žmogus paleido vandens srautą į artimiausią minkšto kūno dalį. Prieš tai, žinoma, neužmiršo pakaitinti čiurkšlės iki devyniasdešimties laipsnių temperatūros. Gyvis tučtuojau atšlijo nuo laivo ir sprukdamas švirkstelėjo rašalinę miglą. Rinas nusekė iš paskos. Plintantis tamsos debesimis negalėjo paslėpti supanikavusio kalmaro nuo radaro. Vaikinas užtaisė vieną iš savo priešakinių patrankų. Driokstelėjus dujoms, vandenį perskrodė torpeda. Kai ši įsirėžė į gigantiško padaro kiautą, Rinas paspaudė nuotolinio valdymo detonatoriaus mygtuką. Po sprogimo kalmaras išlaks-tė į druzgus. Radaras parodė, kaip iš rašalo de-besies iššovė kūno dalys bei konvulsiškai dreban-tys čiuptuvai.

Staiga pajutęs šleikštulį Rinas išsitraukė iš savo sprando plastikinį kamštelį, ir sensorinė jo sistema iš karto grįžo į patogias valdymo kabi-nos įsčias.

- Kilk į paviršių, - įsakė jis Žaislui. Laivas paklu-so. Likus penkiasdešimčiai pėdų iki gruoblėtos

ledynų apačios, jis nuplaukė pirmyn, kol už ke-
liolikos mylių pasiekė pirmąją properšą. Iš savo
tūtų paleidęs vandens čiurkšles, su purslais išni-
ro į jūros paviršių ir aktyvavo elektromagnetinę
oro purškimo sistemą. Išgaudamas bosinę vib-
raciją, pakilo į tūkstančio pėdų aukštį ir sustingo.

- Kur keliausime dabar? - paklausė laivas Rino.

- Toly, - atsakė šis, mostelėdamas ranka link
horizonto. - Visu greičiu.

Žaislui nušvilpus į priekį, inercijos jėga švelniai
prispaudė jaunuolį prie kėslas. Netrukus laivas
jau skriejo dviejų su puse tūkstančių mylių per
valandą greičiu. Rinas su pasimėgavimu stebėjo,
kaip apačioje šmėžuoja tyvuliuojančios jūros vil-
nys. Galų gale jis sulaukė neišvengiamos akimir-
kos, kai Žaislas prabilo:

- Mes artėjame prie leistinos skrydžio zonos ri-
bos. Po trisdešimties sekundžių pakeisiu kursą.

- Nieko nekeisk, - liepė vaikas, nors puikiai
suprato, kad šiam nurodymui nebus paklusta.

- Aš negaliu nevykdyti užprogramuotų instruk-
cijų. Pats gerai žinai. Keičiu kursą... dabar.

Laivo korpusas po truputį pakrypo į dešinę. Ri-
nas tvirtai sugniaužė kumščius jausdamas, kaip
akis nudegino karštos ašaros. Jis visada sulauk-

davo tokio paties atsakymo, tačiau nesiliovė bandęs atšaukti instrukcijų tarsi musė, veltui daužanti galvą į nematomą lango stiklą.

- Į kurią pusę skristi dabar, Rinai? - užuojautos sklidinu balsu paklausė Žaislas.

- Kur nori. Man nesvarbu, - atšovė vaikas. Nieko nematančiu žvilgsniu padėbsojęs į ekranus jis pridūrė: - Ne, verčiau nerk po vandeniu. Užsimaniau ką nors užmušti...

Per artimiausias porą valandų Rinas sunaikino dar septynis kalmarus - tiesa, savo dydžiu nė vienas jų neprilygo pirmajai aukai. Netoli Antarktidos gana dažnai pasitaikydavo milžiniškųjų kalmarų. Pasak gamtos mokslų programos, šios rūšies gyvūnai, besivadinantys *Architeuthis*, gyvendavo šaltose jūrose todėl, kad dėl aukštesnės temperatūros sustreikuodavo jų kraujotakos sistema. Tačiau pietų ašigalio regione paplito ir mažesni kalmarai drauge su jūros kirminais bei kitokiais žudikiškos prigimties pašaliniais Genų karų produktais. Matydamas, kaip sparčiai jie naikina vietinę fauną, Rinas spėliodavo, kas bus, kai toji galutinai išnyks....